

## Verdensmissionssøndag

Nr. 49 – 2016

*Kære Alle*

*90 års jubilæum for Verdensmissionssøndagen*

*Budskab fra Pave Frans*

*Father Ryszard Szmydki OMI*

*Side 1*

*Side 1*

*Side 2*

*Side 3*

*Layout og ombrydning: Poul Erik Larsen, Herning*

*Redaktion: Diakon Kaare Nielsen*

*Tryk: WERKS Grafiske Hus als, Højbjerg*

*Skrifter: Adobe Garamond Pro og Gill Sans*

### Kære Alle

Den 30. Oktober holder hele kirken Verdensmissionssøndag, og vi kan vist godt tale om at det er en lang tradition, for Verdensmissionssøndag går helt tilbage til 1926, dermed har vi et jubilæum i år. 90 år's Verdensmissionssøndag. I hæftet kan I læse en artikel om dette jubilæum, samt en hilsen fra fr. Ryszard Szmydki, der er generalsekretær for Værket for Troens Udbredelse. Nogle af jer kender måske fr. Ryszard Szmydki, han tilhøre Oblatfrædrene og var en årrække provincial for Oblatfrædrene her i Danmark. Han er en rigtig venlig og god mand.

Desuden er Pave Frans's budskab til Verdensmissionssøndagen i sin fulde længde gengivet her i bladet. Det har jeg valgt, da teksten er så fremragende, at I ikke skal "snydes" for den. Ja faktisk vil jeg opfordre jer til at fordybe jer i den. Brug tid på at læse den. Den er gø'.

Af den grund finder I en opskrift på en lækker Italiensk kage. Så lav dig en kop kaffe, tag et glas vin, sæt dig godt tilrette og nyd det hele sammen, det bliver rigtig godt.

Nu da vi har et jubilæum, så vil jeg opfordre jer til at give en rundhåndet gave til Verdensmissionen. I det nye testamente kan vi læse hvordan de forskellige menigheder samler ind til dem, der ikke har så meget, og dermed hjælper dem til at kunne leve deres tro. Det er just det, missionen er, at hjælpe mennesker til at leve deres tro.,,,

Tak for al jeres støtte, det være sig i bøn, økonomisk eller på anden måde.

Alt godt og Guds fred.

*Diakon Kaare H. Nielsen*

## 90 års jubilæum for Verdensmissionssøndagen

Verdensmissionssøndagen bliver en gang årligt, fejret over hele verden i vores Katolske Kirke. Det er dels en bønnens dag, dels bliver menighederne bevidstgjort om det fælles ansvar for missio og evangeliseringen i verden.

Den 14. juni 1926 indførte Pave Pius XI Verdensmissionssøndagen efter forslag fra de pavelige missionsværkers øverste råd, og pålagde de pavelige missionsværker, Det Pavelige Værk for Troens Udbredelse (i Danmark kaldt: missio) at afholde denne årligt. Gennemførelsen af denne dag blev foreskrevet for hele kirken og på verdenskirkeligt plan fastlagt til den næstsidste søndag i oktober. Her i Danmark holdes den af praktiske grund dog den sidste søndag i oktober.



### Den Universel solidaritetsfond

Bidragene til Verdensmissionssøndagen, som bliver indsamlet i alle verdenskirkenes 2.956 bispedømmer, flyder sammen i den såkaldte "solidaritetsfond". Nationaldirektørerne for de pavelige missionsværker i de enkelte lande informerer de pavelige missionsværkers central i Rom om resultatet af indsamlingerne. For at fordele pengene retfærdigt, koordinerer nationaldirektørerne ved deres årlige møde tildelingen af midlerne, og overfører slutteligt bidragene til de enkelte sogne over hele verden. Med disse penge sikres den økonomiske basis til missions-bispedømmerne, så at de lokale kirker understøttes i deres "indsats for Kristi forkyndelse blandt alle folkeslag"

### Lidt Historie

Oprettelsen af Verdensmissionssøndagen er ikke kun foranlediget gennem anliggendet om at tydeliggøre missionen som en kerneopgave for kirken, men frem for alt på grund af de mange af ordener og missionsinstitutioner opstartede ukoordinerede initiativer, som hvervede penge til missionsopgaverne. Denne situation reagerede pave Pius XI i 1922 på med skrivelsen "Romanorum pontificium", som alt i alt gav et nyt ordensprincip til missionsvæsenet. Den i Lyon af Pauline Jaricot grundlagte "Foreningen til troens udbredelse" blev ophøjet til paveligt niveau og underlagt kongregationen til evangelisering. Under mottoet: "Vi skal ikke bare hjælpe den ene eller den anden mission, men alle verdens missioner", skulle det på denne måde grundlagte "pavelige værk for troens udbredelse" samle missionsaktionerne lokalt og sammenslutte hele den katolske kirke i en målrettet, universel missionshjælp. Gennem oprettelsen af dette værk, som rådede over en bred international base, opnåede det kirkelige missionsarbejde en ny orden og styrke. Nationale og personlige interesser trådte derved i baggrunden.

### missio Danmark

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund

Tlf. 3940 1745 – konto 4183 1686 3564

www.missio.dk – e-mail: missio@missio.dk



# missio

Verdenskirken – vort ansvar

# Missionen, vidnet om barmhjertighed

## Kære brødre og søstre,

Det ekstraordinære barmhjertighedens jubilæum, som kirken fejrer for tiden, sætter også Verdensmissionssøndagen 2016 i et særligt lys: det indbyder os til at betragte Mission ad gentes som et stort, umådeligt, åndeligt og legemligt barmhjertighedens værk. I praksis er vi alle på denne verdensmissionens søndag opfordret til, som missionske disciple at "bryde op", idet hver enkelt af os stiller sine egne talenter, sin egen kreativitet, sin egen visdom og erfaring til rådighed, når det handler om at forkynde budskabet om Guds ømhed og medfølelse for hele menneskefamilien. Styrken til at følge missionsbefalingen påtager kirken sig for dem, der endnu ikke kender Evangeliet, fordi den vil, at alle bliver frelste, og at alle oplever Guds kærlighed. Den "har til opgave at forkynde Guds barmhjertighed og Evangeliets pulserende hjerte" (Bulle *Misericordiae Vultus*, 12) og at forkynde dette i alle afkroge af jorden, så det når frem til alle kvinder og alle mænd, alle ældre, unge og børn.

Barmhjertighed fylder Faderens hjerte med inderlig glæde, når han møder de menneskelige skabninger; fra begyndelsen vender han sig kærligt mod ikke mindst de svageste, for hans storhed og hans magt åbenbarer sig netop i evnen til at sætte sig i de mindstes, de udstødtes, de undertryktes sted (jf. Dtn 4,31; Ps 86,15; 103,8; 111,4). Han er en god, opmærksom, trofast Gud, han er de nødlidende nær, og for at bistå alle, frem for alt de fattige, med ømhed, tager han del i menneskenes virkelighed, som en far eller en mor gør det i deres børns liv (jf. Jer 31,20). Det i bibelen anvendte udtryk for barmhjertighed viser hen til moderskødet – og dermed til en mors kærlighed til sine børn; de børn, som hun altid vil elske, uanset hvad omstændighederne er og hvad der end vil ske, fordi de er frugter af hendes skød. Dette er også et væsentligt aspekt af Guds kærlighed til sine børn, og i særlig grad til medlemmerne af det folk, han har skabt, og som han vil lade vokse op og opdrage: Konfronteret med deres svagheder og troløshed er han berørt i sit inderste og opfyldt af medfølelse (jf. Hos. 11,8). Han er barmhjertig mod alle, Hans kærlighed gælder alle folkeslag og hans barmhjertighed hersker over alle skabninger (jf. Ps 145,8-9).

Barmhjertigheden finder sin højeste og mest fuldkomne udtryksform i det Guds ord, der blev menneske. Jesus viser os den barmhjertige faders åsyn, "han taler ikke kun om barmhjertighed og forklarer den ved hjælp af lignelser og fortællinger, han er frem for alt selv legemliggørelsen af barmhjertigheden,



fremstiller den i sin egen person" (Johs. Paul II, *Encyklika Dives in misericordia*, 2). Hvis vi tager Jesus til os gennem evangeliet og sakramenterne og følger ham, kan vi blive barmhjertige gennem Helligåndens virke som vor himmelske far, idet vi lærer at elske som han elsker os, og gøre vort liv til en uselvisk gave, til et tegn på hans godhed (jf. Bulle *Misericordiae Vultus*, 3). Kirken er først og fremmest fællesskabet mellem mennesker, som lever Kristi barmhjertighed: Til stadighed føler den sig betragtet og udvalgt af ham i barmhjertig kærlighed, og ud af denne kærlighed opstår fomen på dens opgave, der lever ud af denne kærlighed, og udøver blandt alle folkeslag en respektfuld dialog med alle kulturer og religiøse overbevisninger.

Om denne barmhjertige kærlighed vidner, som i den kirkelige histories begyndelse, mange mænd og kvinder af forskellige aldersklasser og oprindelser. Et sigende tegn på den moderlige kærlighed fra Gud er det anseeligt voksende nærvær af kvinder i missionerne på lige fod med mændenes nærvær. Lægkvinder eller gudviede kvinder, og i dag også ikke så få familier, realiserer deres missionariske



kald på forskellige måder: Fra den direkte forkyndelse af Evangeliet til den karitative tjeneste. Foruden det evangeliserende og sakramentale virke hos missionærerne, forstår kvinder og familier ofte folks problemer bedre og ved, hvordan man kan imødegå dem på en rimelig og af og til hidtil ukendt måde: drage omsorg for livet, idet man først og fremmest vier personerne, og ikke så meget strukturerne, sin opmærksomhed, og dermed sætter de menneskelige og åndelig ressourcer ind der, hvor det drejer sig om at fremme harmoni, relationer, fred, solidaritet, dialog, samarbejde og broderlighed, både hvad angår de mellem menneskelige relationer, og i bred forstand på det sociale og kulturelle område, og i særlig grad i omsorgen for de fattige.

Mange steder begynder evangeliseringen med de pædagogiske aktiviteter, som missionsvirksomheden vier mange kræfter og meget tid, som den barmhjertige vinbonde i Evangeliet (jf. Lk 13,7-9; Joh 15,1), og der venter tålmodigt på at se frugterne af et mangeårigt dannelsesarbejde; således vokser personer op, der er i stand til at forkynde Evangeliet og at bringe det derhen, hvor man ikke forventer dets virkeliggørelse. Kirken kan betegnes som ”moder”, også fordi mange en dag vil nå til troen på Kristus. Derfor håber jeg, at det hellige Guds folk udøver denne moderlige barmhjertighedens tjeneste, som hjælper meget til, at de mennesker, der endnu ikke kender Herren, kommer til at møde og elske ham. For troen er en Guds gave og ikke frugten af proselytisme; den vokser via kærligheden hos dem, der evangeliserer, som er Kristi vidner. Når de betræder verdens gader, da skal Jesu disciple gøre det med den form for kærlighed, som ikke regner ud, men som langt snarere over for alle anlægger samme målestok som Herren; vi forkynder den skønneste og største gave, han har givet os: sit liv og sin kærlighed.

Hvert folkeslag og kulturkreds har ret til at modtage frelsens budskab, som er en Guds gave til alle. Dette er så meget desto mere nødvendigt, når vi betænker, hvor mange situationer med uretfærdighed, krige og humanitære kriser, der i vore dage venter på en løsning. Missionærerne ved af erfaring, at tilgivelsens og barmhjertighedens evangelium kan give glæde, forsoning, retfærdighed og fred. Evangeliets opfordring: ”Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befale Jer”. (Matt. 28,19-20), er ikke bragt til ende endnu. Langt snarere forpligter den os alle til, i vor nuværende situation, stående ansigt til ansigt med de tilstedeværende udfordringer, at føle os kaldet til et nyt missionarisk ”opbrud”, sådan som den apostolske skrivelse Evangelii Gaudium lægger op til: ” Hver kristen og hvert

fællesskab skal afgøre, hvilken vej det er, som Herren forlanger at de skal gå; dog er vi alle opfordrede til at tage dette kald på os: at træde ud af sin egen bekvemmelighed og have mod til at komme ud i alle periferier, til alle, der har brug for evangeliets lys” (20).

Netop i dette hellige år går vi ind til den 90. Verdensmissions søndag, der i 1926 blev fremskyndet af det pavelige værk til troens udbredelse og blev bekræftet af pave Pius XI. Jeg synes derfor det er passende, ihukommende de kloge anvisninger fra min forgænger, at dette værk skulle tilkomme alle de gaver, som alle bispedømmer, sogne, ordensfællesskaber, kirkelige foreninger og –bevægelser i alle dele af verden kunne samle ind, for at understøtte alle kristelige menigheder der har hjælp behov, og at styrke udbredelsen af evangeliet ud til alle jordens områder. Ej heller i dag må vi trække os bort fra denne gestus af missionsk kirkeligt fællesskab. Lad os ikke lukke vore hjerter på grund af egne bekymringer, men åbne det mod horisonter, der omfatter hele menneskeheden.

Den allersaligste jomfru Maria, det mest ophøjede billede på den frelste menneskehed og missionarisk forbillede for kirken, lærer alle – mænd, kvinder og familier – overalt at fremstille og bevare det levende og mystiske nærvær af den opstandne. For han fornyer relationerne mellem mennesker, kulturer og folkeslag, og fylder dem med glad barmhjertighed.

*Fra Vatikanet, i pinsens højtid maj 2016.*

## Father Ryszard Szmydki OMI Generalsekretær



Siden 1926 er Verdensmissions søndagen blevet fejret hvert år i alle de lande, hvor katolikker er engageret i kirkens missionsopgave . Kirken er og bør være missionerende. Der er en bydende nødvendighed at forkynde Evangeliet i vor tid. På denne missions dag er enhver katolik indbudt til at hjælpe alle de missionsstationer, hvor Evangeliet bliver forkyndt, med bøn, offer, og kollekt af fonde, der er nødvendige for at etablere og videreføre missionærernes arbejde.

Missionens aktiviteter er et svar på den kærlighed, hvormed Gud elsker os. Gud, som selv er kærlighed, fører kirken hen til dem, der er længst væk, og



kalder os til fornyelse ud fra sin oprindelige kilde, Jesus Kristus, hvis hjerte ligeledes er fyldt af kærlighed til os.

I de skandinaviske lande er den romersk katolske kirke en minoritet. Af samme grund er den kaldet til at arbejde for/fremme noget som er katolsk, eller med andre ord, universelt. Man skal ikke blot hjælpe den ene eller den anden mission, men alle missioner i verden. De donationer, som bliver givet på Verdensmissions søndagen, går allesammen udelukkende til den universelle solidariske fond. De Pavelige Missionsværker vil distribuere dem i pave Frans' navn, forhåndsbestemt materiel hjælp, målrettet alle missionsområder. Jeres storslåede gaver vil desuden sikre oprettelsen og videreførelsen af mere end 30.000 seminarier, og understøttelsen af 200.000 kateketer, som er aktive i mere end 70 fattige lande. Gud elsker en glad giver og vil velsigne Jer til overflod!

Antallet af lokale kirker i missionsområderne og i mange missionsstationer, vil have gavn af Jeres hjertevarme donationer, givet på Verdensmissions søndagen, og de vil svare igen med en taknemmelighed, som jeg allerede her udtrykker på deres vegne.

*Father Ryszard Szmydki OMI*

General Sekretær for

De Pavelige Missionsværker for troens udbredelse.

## Italiensk æblekage

### Ingredienser:

150 gr. smør  
100 gr. rørsukker  
100 gr. hvedemel  
500 gr. æbler  
3 æg  
½ tsk. bagepulver

### Fremgangsmåde:

Æblerne skæres i kvarte og kernehuset fjernes.  
Æblerne rives groft med skræl.  
Smør og sukker røres godt. Æggene røres i, eet ad gangen.  
Mel blandes med bagepulveret og vendes i, sammen med de revne æbler.  
Dejen kommes i smurt springform eller tærteform.  
Bages ca. 1 time v. 175 grader.  
Serveres helst lun, med flødeskul eller crème fraiche til.

Du kan støtte os ved at indbetale dit bidrag på følgende måde:

**Giro I-686-3564**

**BG Bank konto I520-I686-3564**

**MobilePay +45 6094 9410**